

Život farností 6

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí a Lešná červen 2009

*S vděčností Bohu za dar života, víry
a povolání Vám oznamuji, že příjmu
z rukou olomouckého arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera*

SVÁTOST KNĚŽSTVÍ

v sobotu 27. června 2009
v 9.30 hodin
v katedrále svatého Václava
v Olomouci.

*Za tento dar a za všechny, kdo mě až
dosud doprovázeli na mé životní cestě,
chci spolu s Vámi Bohu poděkovat
slavením*

PRIMIČNÍ MŠE SVATÉ

v neděli 28. června 2009 ve farním
kostele Nanebevzetí Panny Marie
ve Valašském Meziříčí v 15.00 hodin.

VÁCLAV FOJTÍK
Havlíčková 791, Valašské Meziříčí

*Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil
vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli
a přinášeli užitek a váš užitek
aby byl trvalý. (Jan 15,16)*

Rozhovor s Václavem Fojtíkem na straně 6

Dopis z Kanady

18. května 2009

Moji milí přátelé, milá rodino.

Je čas znovu Vás všechny pozdravit a s přáním darů veličinné radosti v Duchu Svatém a pokoje se s vámi podělit v tomto mém druhém relatiu o nejnovější milosti, radosti a starosti mého života v Kanadě. Musím Vás ujistit o tom, že ani trochu nezapomínám na mou povinnost modlitby, která mne s Vámi především spojuje. To, že se letos na podzim dostanu na Moravu, přetváří každou mou vzpomínku na Vás v díkůvzdání! Určitě si dokážete představit mou nedočkavost! Vracím se po víc než třech letech a hned jako nově vysvěcený kněz! Mimochodem je to právě to moje budoucí kněžské svěcení, které mi v podstatě tu cestu umožňuje. Bez něj bych asi musel počkat ještě rok, až do generální kapituly v létě 2010 a pak na fundaci ve Varšavě...

To se ale již dotýkám plánů do budoucna. O těch se chci ještě zmínit na konci dopisu. Nyní tedy spíš něco z toho, co se událo mezi Vánoce a Velikonocemi.

Jistěže to co mě zaměstnávalo po Vánocích nejvíce, byla příprava na jáhenské svěcení. Hned na Nový rok jsem odjel strávit pět dní na sever do Rawdonu. Je to ono místo v masivu Laurentidských hor, kde jsem před lety psal diplomku. Poznal jsem tam ohehdá jednoho kněze, který duchovně doprovází společenství poustevnic z komunity Betlém a který se mě s radostí ujal v mé přípravě na svěcení. Pět dní meditací Písma a teologických textů od 3. století až k Vatikánskému koncilu. Hlavně ale pět dnů modlitby v samotě, kdy jsem se mohl znovu po dlouhé době setkat s realitou mého povolání ke kněžství, a tedy i ke službě jaksi přesahující rámec naší řeholní rodiny, protože jde o službu Dobrého Pastýře, který se nerozpakuje vycházet do tmy hledat zatoulanou ovci.

Jáhenské svěcení proběhlo v sobotu 17. ledna na svátek svatého Antonína Velikého, hlavního partona všech mnichů. Všude plno sněhu a plno přátel! Mezi nimi i bratr Pierre-Marie, který přiletěl v pátek z Evropy, aby nám pak od neděle všem kázal zimní duchovní cvičení. Je to pro mne ještě stále nedoceněná pocta, že chtěl být jak u mých věčných slibů, tak i při svěcení... Na svěcení jsem ale mohl pozvat i mé další přátele, hlavně ty, kteří se nedostali na věčné sliby.

V neděli jsem pak poprvé kázal! A od té doby kážu jednou za čtrnáct dní. Stále s radostí, ale i s velkým úsilím. Nejsem žádný velký řečník, jak dobře víte, a navíc ve francouzštině je můj kontakt se slovem jaksi poloviční, bez citlivosti k nuancím a váze slov, s jejich emotivním nábojem. A tak surfuji po liteře, vždy ale s cílem poučit, jak říká apoštol. Obyčejně připravuji kázání v češtině a pak to přeložím. Tak jsem si alespoň jist tím, že obsah koresponduje s mým srdcem. Nebojím se citovat, vždyť tolik toho již bylo dobře řečeno jinými, těmi kteří opravdu, na rozdíl ode mne, chápali smysl svých vlastních slov. Mimochodem, naštěstí pro mne jsme hned po mém prvním kázání odjeli na zimní duchovní cvičení, kde museli všichni mlčet. Takže jsem byl ušetřen komentářů. Bohu díky.

Druhou velkou novinkou je novinka noviciátní a je jí můj první novic! Pátého dubna jsem mohl obléknout do mnišského hábitu bratra Matouše. Bratr Matouš je konvertita, umělec a náš první novic Kebečan, plný odvahy a duchovní determinace. Zkoušel své štěstí kdysi u kapucínů. Ale nebyl to ještě ten pravý čas. K nám se přidal před víc než rokem. A tak Vám ho svěřuji do Vašich modliteb. Ale i mne samotného v této náročné službě. Je to pro mne služba v mnohém velmi obohacující. Nejvíce odpovědností,

kteřou mám tím, že doprovázím povolání přicházející od Boha. Mě samotného to vede k vědomí, že to mé vlastní mám žít naplno a jako příklad.

Máme v dohledu tři další vstupy. Hýbe se to, pomalu, váhavě, ale jistě. Jsme ostatně jednou z mála kanadských řeholních rodin, které mají alespoň nějaká povolání. Jinde buďto vůbec ne, nebo výjimečně, jednou za několik let, anebo když tak z afrických a jihoamerických misí.

23. dubna odletěl zpět do Evropy bratr Ireneusz-Maria. Byl poslán do nové fundace v Německu. Tam byl v Kolíně nad Rýnem, v druhou velikonoční neděli, založen nový dům bratří a sester při bazilice Groß-Sankt-Martin. Ireneusz-Maria byl do Německa vyslán hlavně proto, aby nabral zkušenosti pro příští jaro (nebo podzim), kdy se poputuje dál, do Polska. Ověřuje si prakticky, co to znamená otevřít novou komunitu v zemi, kde se nemluví francouzsky... Ale já jsem tak ztratil zde v Kanadě slovanskou podporu. I na Velikonoce nás tak bylo o jednoho méně. Škoda. Doufám, že mi tu nebude proto moc melancholicky. A zítra se navíc vrací do Evropy i bratr Thierry-Joseph. Po sedmi měsících jeho radostné přítomnosti mezi námi. Škoda...

Přesto ale! Velikonoce byly letos opravdu výjimečně krásné. Vyšlo počasí a nikdo neměl žádnou velkou chorobu, rýmu, chřipku a jiné takové, co by znemožnilo zpívat aleluja z plných plic. Pro mě navíc, jako pro jáhna, to byly Velikonoce dvakrát výjimečné a to tím, že jsem mohl zpívat můj první velikonoční Exultet při vigílii. Připravoval jsem se na to celý měsíc. Byl jsem opravdu připraven. Na vše. Téměř... Ne na to, že sestra, která dává tón se splete a odstartuje zpěv o jeden a půl tónu výš. Jelikož chór zpívá v našem Exultet před jáhnem, neměl jsem šanci snížit. A tak jsem až do konce (tzn. přibližně 15 minut) škrtil hlasivky někde okolo druhého C, já normální, obyčejný, průměrný bas. Cítil jsem to v krku ještě dva dny. Ale i tak jsem byl nadšen. To víte, protože příští rok už budu knězem a navíc budeme mít nového jáhna, kdo ví, jestli ještě někdy v životě budu moci tento nejslavnější křesťanský zpěv zpívat.

Další letošní velkou událostí byla účast některých z nás na velikonoční vigílii jedné pravoslavné církve. Je to církev frankofonní. Umožnilo to naši takřka úplnou integraci do opravdu skvělé osmihodinové liturgie, která shromáždila montrealské ortodoxní frankofonní věřící ze všech koutů světa. Egypt, Palestina, Rusko, Polsko, Rumunsko, Syrie, Libanon atd. Ale i kupodivu některé známé tváře z našeho kostela! Brzy vyšlo najevo, jak je to možné. Oni tam totiž zpívají nemálo věcí ze stejného hudebního fondu jako my. A tak se někteří z katolíků občas chodí modlit k ortodoxním a ortodoxní k nám, aniž by se to nějak dál rozebíralo. Byli jsme tam přijati skutečně bratrsky a doufáme, že se jednalo o počátek tradice, která se udrží i v dalších letech. Opravdu velká milost letošního roku. Pro některé z nás se tato milost prodloužila v dalším týdnu, odletem do Svaté země na tradiční „jeruzalémskou“ patnáctidenní pouť. Od nás odletěli tři bratři, čtyři sestry a asi deset laiků. V Evropě se k nim přidalo 150 dalších poutníků. Já sám jsem tuto pouť absolvoval v roce 2003. Od té doby bych ji přál každému.

Jde o velkou duchovní obnovu. V Izraeli se chodí po Božím slově, dá se říct. Bible se tam do člověka dostává nohama. Kam vkročíte, Slovo Boží... A tak když se pak člověk vrátí, jeho vztah k Bibli je naprosto odlišný, zakořeněný v těle, hutný, vtělený, zabydlený v čase. Ani po letech se tento dar neztratí. Je ale dobré čas od času jej obnovovat díky dalším poutníkům, kteří se s touto milostí z Izraele vrací.

Tak a touto zprávou jsem se dostal takřka k přítomnosti. To znamená ke kebeckému jaru, které je již třetím týdnem ve své nejplnější síle. Bylo to právě asi tak před 20 dny, naši poutníci ještě byli na cestě, když se nad Montrealem protrhlo nebe a slunce a voda pomohly našemu Stvořiteli obnovit ten skutečný div a zázrak kanadského jara. Během páru hodin teplot nad 15° se to tu zazelenalo, rozpučelo, rozkvetlo, rychlostí takřka pozorovatelnou pouhým okem. Stromy, tráva, květiny, veřky, kosi, motýli, zmrzlina, kola a kolečkové brusle, lidi na terasách a lidi v kabrioletech, hudba na ulici a vedro v kostele (kde se přece ještě, pro jistotu, nepřestalo topit, ne?). Prostě jarní exploze, tak jak ji můžete vidět pouze v zemi, kde je třeba plodit rychle, dřív než se sníh znovu vrátí na příštích šest měsíců. A tak jsem i já osedlal svého oře a vyjel na cyklistické stezky naší megapole. Od severu na jih, z východu na západ, jak to mohli někteří z Vás se mnou okusit při návštěvě Montrealu, na několika z 1300 km cyklistických stezek.

Letos jsem k tomu navíc přidal kolečkové brusle. Sjedou na kole na okruh F1 a tam trénuju. Je to rovinka, široká, s dokonalým asfaltem. Ideální pro začátečníky. I dnes jsem vyjel. Poprvé ale do města a poprvé z kopce! Docela mi to šlo. Jen bych Vám přál vidět lidi ve městě. Totiž když si nazuju brusle a na hlavu nasadím helmu, mám asi tak o 15 cm víc. Takže se mi daří docela dobře obsadit celou šířku stezky mým bruslařským gestem, koukat autobusům do oken a hlavou ulamovat větvičky javorů v aleji u přístavu... Jinak ale nic neriskuju. Beru vždy chrániče a nepouštím se na silnici. Totiž jezdit to jde docela lehce, ale brzdit znenadání před nějakým autem či co, to už tak jisté není. Zatím.

No a v práci vše v nejlepší pořádku. Již zvládám docela běžně všechny ty účetní formuláře a nikdy nekončící korespondenci, již jsem našel rovnováhu mezi káfením na snídaň a kávou v kanceláři, a též jsem přeorganizoval archivy přeorganizované minulou sekretářkou, tak aby i budoucí sekretářka měla něco na práci.

Co do budoucna? Jistě, zvládat lépe brzdění na kolečkových bruslích. Ale taky dovést k dobrému konci první rok noviciátu. Taky zorganizovat k všeobecnému nadšení koncert v rámci Dnů sakrální muziky. Mám na starosti projekt improvizací zahrnující zvon našeho kostela, trubku, flétnu, trombón a starokřesťanské hymny k Duchu Svatému. Bude to v sobotu 6. června. Že by dárek? Pak taky, a hlavně, pokročit v přípravě na svěcení. Přípravě duchovní zejména, ale i materiální. Musím dát dohromady co nejdříve kalendář mé návštěvy Moravy. Tak Vás budu moci pozvat na primici. Mnohá rozhodnutí ale nezáležejí pouze na mě. Přesto doufám, že nejspíše v půli června bude vše

jasné, abych Vám mohl dát vědět co a jak.
V létě se letos vracíme na poloostrov Bíc u města Rimouski. Jako i jiné léta, v polovině července se na měsíc přesuneme do přírody, do samoty, ticha a intenzivního odpočinku. Já bych měl odjet již o týden dřív, právě kvůli přípravě na svěcení, a po cestě se zastavit ve vesnici Cacouna, kde naši známí františkáni dávají duchovní cvičení vhodné pro můj případ. Z Bicu se Vám pokusím alespoň krátce znovu napsat. V půli srpna se pak jen mihnu v Montrealu a „frrr“ do Evropy. Co mě čeká tam, již víte.
A tak brzy NA SHLEDANOU !!!

Ve velkém společenství lásky Kristovy,

Váš bratr Benedikt, Váš David.

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Křesťan žije z Krista

„Mými ústy mluví Kristus“ (2Kor 13,2)
„Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20)

Jedna žena vyslechla při cestě vlakem následující rozhovor dvou starých žen – osmdesátileté tetičky a její šedesátileté neteře. Tetička nejprve vzpomínala na své tři děti: „Jsou daleko ve světě, nemohou za mnou samozřejmě moc často jezdit.“ „Takže žijete pořád sama?“ zeptala se neteř. „Sama, děvenko, sama,“ zněla odpověď. „A není vám smutno, když jste tak opuštěná?“ „Ale kdepak, dceruško, já nejsem vůbec opuštěná,“ usmála se tetička, „mám přítele, Pána Ježíše. Bydlí se mnou v mém domě, pomáhá mi, spolu si povídáme celé dny a noci, když nemohu spát. A smrti se nebojím vůbec. Je mi jedno, kdy zemřu. Dnes nebo za rok. To On mě vezme za ruku a přivede k sobě. Teď bydlí On se mnou, potom budu bydlet já u něho.“

„Jak jste šťastná, tetičko,“ povzdechla si neteř, „já vám závidím.“

„Šťastná jsem,“ odpověděla tetička, „ale závidět mi nemusíš. Pán Ježíš chce a může bydlet u každého z nás. Stojí u dveří a klepe. Jenom mu otevři a přijde i k tobě.“

Paní, která tento rozhovor vyslechla, tato prostá víra velmi dojala a své pohnutí vyjádřila modlitbou:

„Děkuji ti, Pane, za toto setkání a za to, že jsem mohla vyslechnout vyznání této svaté ženy. Vždycky jsem si myslela a představovala si svaté jako vznešené, nám hříšníkům nedostupné bytosti. A zatím je to tak prosté. Přijímáme tě, Pane, na své rty, ale srdce ti neotvíráme, abys s námi stále žil jako náš přítel. Neumíme s Tebou hovořit, svěřovat se Ti se svými rodinnými starostmi. Odpusť a přidej nám víru. Spokojili jsme se s minimem víry a lásky. Ze zvyku jsme si vytvořili kolem srdce jakýsi krunyř, který nám brání přijít k Tobě blíž, když Ty přicházíš a klepeš na naše srdce. Propal ten krunyř zářem své lásky. Přidej, přidej nám víru, ať o nás nemusíš říkat to, co jsi prohlásil o svém národu: „Ten-

to lid mě ctí ústy, ale jeho srdce je daleko ode mne.“
Je to jednoduchý příběh, ale ukazuje, co je pro člověka nejdůležitější.

Cesta rychlíkem trvá i několik hodin. Lidé hovoří o všem možném, aby jim rychleji uběhla cesta. Jedou v něm i dva manželé – on je lékař, ona inženýrka. On ukazuje, jak se vyzná v čínské moudrosti, indické filosofii, v antické mytologii...

Potom se rozhovor stočil na náboženství. On toho o Ježíši věděl velice málo. Věděl, že „Jidáš“ je označení pro zrádce, na Petra si vzpomněl až po delší chvíli. Není to divné? Lidé si většinou velmi zakládají na svém vzdělání, ale o tom, z čeho vyrostla evropská vzdělanost a civilizace, mají často jen mlhavou potuchu.

o. Jaroslav

Slovo života

červen 2009

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5)

Představ si větev odlomenou od kmene. Nemá budoucnost, nemá žádnou šanci, neponese plody, uschne a bude spálena. Představ si, jaká duchovní smrt očekává tebe jako křesťana, nezůstaneš-li spojený s Kristem. Je to hrozné pomýšlení! Znamená to, že tvůj život bude naprosto neplodný. I když se budeš od rána do večera pachtit a budeš si myslet, že jsi lidstvu užitečný, i když ti budou přátelé tleskat, tvůj pozemský majetek se rozroste a ty budeš přinášet i značné oběti, bude všechno mít smysl jen pro tebe a jen zde na zemi, ale ne pro Krista a pro věčnost. A právě na tom nejvíce záleží.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“

Jak můžeš zůstat v Kristu a Kristus v tobě? Jak můžeš být zelenou ratolestí, plnou života, která vyrůstá z kmene? Především je třeba, abys věřil v Krista. Ale to nestačí. Víra musí mít konkrétní vliv na tvůj život. Musíš žít v souladu s touto vírou a Ježíšova slova uvádět do praxe. Nesmíš proto opomíjet božské prostředky, které ti Kristus zanechal k tomu, abys s ním dosáhl jednoty nebo tuto jednotu obnovil, jestliže byla porušena.

Kristus nepocítí, že jsi v něm pevně zakotven, nebudeš-li usilovat o začlenění do svého církevního společenství, do své místní církve.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“

„Kdo zůstává ve mně a já v něm.“

Vidíš, že Kristus hovoří nejen o tvé jednotě s ním, ale i své jednotě s tebou? Jsi-li s ním sjednocen, Kristus je v tobě, je přítomen v hloubi tvého srdce. Díky tomu se mezi ním a tebou rodí vztah a probíhá rozhovor vzájemné lásky, spolupráce mezi Ježíšem a tebou, jeho učedníkem. Důsledkem toho bude, že poneseš „mnoho ovoce“, právě tak jako zdravá větev spojená s kmenem plodí chutné hrozny.

Nést „mnoho ovoce“ znamená, že budeš obdařen pravou apoštolskou plodností, to je schopností otevírat mnoha lidem srdce pro jedinečná, převratná Kristova slova. Budeš s to dávat lidem sílu se jimi řídit. Nést „mnoho ovoce“ dále znamená, že dáš podnět ke vzniku, nebo sám vybuduješ malá či velká díla.

Prostřednictvím darů, které ti Bůh dal, tak budeš pomáhat světu a jeho nejrůznějším potřebám. „Mnoho ovoce“ představuje „mnoho“, nikoli „málo“. To může znamenat, že budeš lidstvu, které tě obklopuje, přinášet mnoho dobra a že je povedeš ke vzájemné lásce a společenství.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“

„Mnoho ovoce“ však neznamená pouze duchovní a hmotné dobro pro druhé, ale i pro tebe. I tvůj vnitřní růst a osobní posvěcení závisí na tvém spojení s Kristem.

Posvěcovat se. Možná, že se ti v současné uspěchané době bude zdát toto slovo něčím zastaralým, zbytečností nebo utopií. Není tomu tak. Dnešní doba pomine a sní i neúplné, mylné, nahodilé názory. Pravda zůstane. Před 2000 lety apoštol Pavel jasně řekl, že posvěcení je Boží vůlí pro všechny křesťany. Učitelka církve Terezie z Avily si byla jistá, že úplně každý – i obyčejný člověk – může dospět k nejvyšší kontemplaci. Druhý vatikánský koncil zdůraznil, že ke svatosti je povolán všechen Boží lid. To jsou důvěryhodné zdroje. Proto se snaž, abys ve svém životě také nasbíral „mnoho ovoce“ posvěcení. To se ti podaří jen tehdy, budeš-li sjednocen s Kristem.

„Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic.“

Všiml sis, že Ježíš nevyžaduje rovnou „plody“, ale že je vidí jako důsledek toho, že s ním „zůstáváme“ spojeni?

I ty se můžeš dopustit stejného omylu jako mnozí křesťané, kteří propadají aktivismu a práci pro dobro druhých, aniž by měli čas se zamyslet nad tím, jsou-li spojeni s Kristem a je-li s ním spojeno vše, co konají. Domníváš se, že přinášíš plody, avšak mýlíš se. Nejsou to ty plody, které by v tobě a s tebou mohl přinášet Kristus. Abychom nesli trvalé ovoce, které má božskou pečeť, je třeba zůstávat ve spojení s Kristem. Čím více budeš spojen s Kristem, tím více plodů budeš přinášet.

Sloveso „zůstávat“, které Ježíš používá, znamená nejen

okamžiky, kdy přinášíme plody, ale trvalý stav plodnosti. Znáš-li lidi, kteří takto žijí, víš, že se už i pouhým úsměvem, slovem, běžným každodenním chováním, postojem v nejrůznějších životních situacích dotýkají srdcí lidí, a to někdy tak silně, že lidé znovu naleznou Boha.

To platilo o světcích. Ale ani my nesmíme ztrácet odvahu. I obyčejní křesťané mohou přinášet plody. Víš, že studentský svět je dnes zpravidla ovlivněný politikou, a poskytuje tak malý prostor těm, kteří by chtěli být lidstvu užiteční, ale jsou přitom vedeni jinými pohnutkami.

V Portugalsku Maria do Socorro nastoupila po skončení gymnázia na univerzitu. Situace tam nebyla lehká. Mnozí spolužáci se přeli o různé ideologické názory a každý chtěl strhnout na svou stranu ještě nevyhraněné studenty.

Maria dobře znala svoji cestu, ačkoli nebylo snadné o ní hovořit. Chtěla následovat Ježíše a zůstat s ním spojená. Spolužáci, kteří o jejím smýšlení nic nevěděli, ji měli za člověka bez vlastních názorů. Někdy pocítila obavu z toho, jak se na ni budou dívat, a to zvláště tehdy, když šla do kostela. Nepřestala tam ale chodit, protože cítila, že musí zůstat s Ježíšem ve spojení. Blížily se Vánoce a Maria si uvědomovala, že někteří ze spolužáků nemohou jet domů, protože bydlí příliš daleko. Navrhla tedy ostatním, aby společně připravili dárky pro ty, kteří nemohou odjet. K jejímu velkému překvapení s tím ihned všichni souhlasili.

Později, když se na univerzitě konaly studentské volby, zažila druhé velké překvapení. Právě ona byla zvolena zástupkyní ročníku. Ještě více však užasla, když slyšela jak říkají: „Je logické, že jsi byla zvolena ty, protože jsi jediná, která přesně ví, co chce, a také jak toho může dosáhnout.“ Někteří se začali zajímat o její ideály a vyjádřili přání žít jako ona.

Byl to pěkný plod vytrvalosti Marie do Socorro v jejím sjednocení s Ježíšem.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Jaro v Amice

Centrum Amika je jedním ze zařízení meziříčské Charity, které poskytuje své služby lidem s dlouhodobým duševním onemocněním a lidem, kteří se vlivem své životní situace dostali do psychické krize.

Klienti centra docházejí na pravidelné aktivity, které jsou rozdělené do celého pracovního týdne. V pondělí chodíme plavat na krytý bazén, v úterý mohou pobývat v denním centru nebo se zapojit do relaxačního cvičení. Ve středu se scházíme v klubu deskových her a na výuku angličtiny. Ve čtvrtek je opět otevřeno denní centrum, kde je prostor pro setkávání a popovídání si s ostatními, případně je možnost zapojit se do různých tvořivých činností, jako je práce s keramickou hlínou, pletení košíků z pedigu, výroba šperků z korálků apod. V pátek pak probíhá výuka práce

na počítači pro začátečníky i pokročilejší. Využívána je i poradna sociálního pracovníka, kde spolu s klienty hledáme řešení jejich problémů. Veškeré služby jsou našim klientům poskytovány bezplatně.

Kromě těchto činností pořádáme v Amice i nepravidelné společenské či sportovní akce. Letošní jaro jsme již byli společně v čajovně „Mezi světy“ na konvičku dobrého čaje a na exkurzi v řemeslné dílně Marty Matochové v Poličné, kde jsme se seznámili s technikou výroby vitráží a ozdob technikou Tiffany.

Také jsme přivítali návštěvu z rožnovské Iskérky (Iskérka je obdobné zařízení jako naše Amika, se kterým v současné době navazujeme spolupráci). Setkání se neslo v duchu pohody a rytmů etno nástrojů, které s sebou rožnovští přivezli. Vzhledem k tomu, že při tomto setkání bylo všem moc dobře, dohodli jsme se, že se budeme scházet pravidelně.

Příjemný byl také výlet do rozkvetlého zámeckého parku v Lešné u Valašského Meziříčí. V tomto období je pohled na rozkvetlé keře azalek, rododendronů a dalších okrasných dřevin vskutku fascinující.

V nejbližší době nás čeká výlet vlakem do Štramberka do tamního arboreta a další partnerské setkání s rožnovskou Iskérkou, tentokrát na jejich půdě.

Pokud je ve vašem okolí někdo, o kom se domníváte, že by přivítal služby v Centru Amika, kontaktujte nás – rádi vám podáme bližší informace. Centrum Amika sídlí v prostorách Charity v areálu bývalých kasáren, za budovou hasičů a je otevřené každý všední den do 14.00 hodin. Kontaktovat nás můžete i telefonicky na číslech 605 478 445 a 737 420 843.

*Vladana Štěpková a Alice Zemanová
Pracovnice Centra Amika*

Den dětí

V úterý 2. června 2009 uspořádal Klub Zeferino ve spolupráci s Azylovým domem pro matky s dětmi Den dětí. Program společných her, z nichž nejúspěšnější se zdála hra „na obchod“, kde se děti hodně naběhaly, než sehnaly požadovaný výrobek, byl pak vystřídán soutěžními hrami, které děti absolvovaly podle svého výběru. Kromě razítek byly jejich odměnami sladkosti včetně malých čokoládek. Počasí přálo nám i čokoládkám. Nepršelo a ani čokoládky nevzaly za své slunečním teplem. Vyvrcholením dne se stal táborák, či spíše vatra, která proměnila teplo výhřevného dřeva ve voňavé špekáčky. Pomoc rodičů při přípravě i úklidu prostor jsme velmi ocenili a odcházeli jsme s dětmi spokojeni s naplněným dnem.

Srdečně děkujeme následujícím sponzorům, kteří nám na Den dětí ochotně poskytli dary:

Váhala – vedení a paní Barbora Denková – špekáčky, párky, klobásy na opékání

Kraft Foods – vedení a paní Veronika Gajdůšková – sladkosti pro děti a kávy

Pekárna Lešňanka – pekárna U Fortelků - chleba
Městské lesy a zeleň – vedení a pan Petr Čtvrtníček – dřevo

A také neznámému dárci, který nám do Charity donesl čokoládové výrobky pro děti.

Irena Ševčíková a Petr Liška

ZŠ Salvátor

- Jménem celé školy bych chtěla poděkovat panu Miloslavu Sezimovi, který zcela zdarma pro naši školu vyrobil a následně i nainstaloval ochranný prosklený kryt na Pražské Jezulátko, které bylo naší škole věnováno. Děkujeme.
- Většina našich deváťáků se 12. května podrobila testování PISA, jedná se o mezinárodní výzkum zaměřený na srovnávání znalostí a dovedností patnáctiletých žáků v matematické, přírodovědné a čtenářské gramotnosti.
- Dne 12. května se žáci I. stupně zúčastnili vystoupení tanečního oboru ZUŠ ve Valašském Meziříčí.
- Dne 12. května předvedli naši třetíáci, že jsou fotbalovými jedničkami. V okresním kole Mc Donalds CUPu získali skvělé 2. místo. To první jim uteklo jen o „fous“, když prohráli na penalty se ZŠ Šafaříkova. Přesto jsou to naše jedničky a my jim děkujeme za vzornou reprezentaci školy.
- Ve III. ročníku „Zpívání jarmarečních písní veselých i truchlivých“ získaly dívky 4. třídy krásné druhé místo. Blahopřejeme.
- Přesně na Den dětí byla oceněna naše prvňáčka Jana Indráková v Mezinárodní výtvarné soutěži zrakově postižených dětí a mládeže „Radost tvořit“, která se konala ve spolupráci s FILM FESTEM s.r.o. Zlín. Jani, jsi šikulka.
- Dne 3. června se konalo Okrskové kolo atletické všestrannosti a naši chlupci z 1. – 5. třídy zde získali 1. místo. Máme prostě nadané sportovce.
- Dne 10. června se žáci 4. a 8. ročníku zúčastnili výtvarné soutěže „Namaluj si své hodiny“, která se konala v rámci výstavy „Časoměrná zařízení“ v zámku Kinských.

Lenka Adámková

Rozhovor

Kněžství je vzácný dar. V množině „zaměstnání“ je kněžství označováno jako „povolání“, protože volá do služby ne k běžným, materiálním, ale k nadpřirozeným hodnotám. Ke kněžství povolává člověka sám Kristus. Se společenskými proměnami může být i role kněze pozměněna, nikdy však popřena – protože lidé budou ve všech dobách toužit po dobru, pravdě a duchovních hodnotách, které nelze vytvořit vlastním úsilím. A zde je role kněze jako prostředníka mezi Bohem a člověkem nenahraditelná.

S vděčností Bohu přivítáme novokněze Václava Fojtíka, který pochází z naší farnosti a v neděli 28. června bude u nás slavit primiční mši svatou.

Václave, můžeš nám říct něco o sobě, třeba ze svého dětství či dospívání?

Pocházím tedy z Valašského Meziříčí, od narození jsem bydlil v rodinném domku na Havlíčkově ulici spolu s rodiči a dvěma sourozenci a do mých šestnácti let také s prababičkou Ludmilou Staveníkovou. Když jsem byl v 7. třídě základní školy (Vyhlídka), začalo se jednat o zřízení základní církevní školy Salvátor. Moji rodiče si přáli, abych do této školy přestoupil, ale já jsem se proti tomu bránil – ne snad proto, že bych se nějak stranil církve či kostela, ale měl jsem už mezi spolužáky své dobré přátele, přestup by znamenal jejich ztrátu. Ani ministrování mě tenkrát nijak nepřitahovalo. Nějakou dobu jsem sice chodil na ministrantské schůzky, jednou jsem byl i s Vítem Žilinským na táboře, ale to bylo jen jednou, tuším, že ve druhé třídě. Jako student jsem pak byl oním hledajícím studentem, jak se patří kritickým, ale do kostela jsem v neděli pravidelně chodil, dokonce i častěji. Kdybych měl popsat svůj vztah k církvi či k farnosti během dětství a dospívání, označil bych jej jako „trochu zdrženlivý“.

Jaká byla tvá středoškolská léta?

Absolvoval jsem sklářskou průmyslovku ve V.M., ekonomický obor, management-sklářský manažer. Studium na této škole mi umožňovalo vydatně se věnovat i zálibám, ať už to byl sport, četba nebo výtvarná činnost. Moji spolužáci a kamarádi byli převážně nevěřící a k tomu tedy, protože jsem byl přece jedním z nich, patřila i návštěva hospod, diskoték, různé vylomeniny apod. Do kostela jsem v neděli nepřestával chodit, možná i proto, že mě k tomu rodiče svým příkladem povzbuzovali, ale nenutili. Před kamarády jsem svou víru zprvu trošku tajil, ale postupně se o ní více a více dozvídali, až nakonec byli, myslím, že i přímo šokováni mým vstupem do kněžského semináře.

Kde má tedy počátek tvá cesta ke kněžství?

Krátce před maturitou jsem se seznámil s jedním děvčetem z naší školy, které mě tehdy pozvalo na františkánské setkání mládeže na Cvilín. Bylo to moje první takové setkání s křesťanskou mládeží. Zde jsem prožil, řekněme,

své osobní obrácení. Těžko se to popisuje... Zakusil jsem jakýsi vnitřní dotek či pohlazení Hospodinovou pravicí, což mě vedlo k rozhodnutí Její následovat, i když jsem v té době ještě nevěděl, jakým způsobem. Tenkrát na Cvilíně jsem vykonal generální zpověď a vstoupil do naprosto nové dimenze víry založené na vztahu.

Co následovalo potom?

Po prázdninách se mi naskytla možnost odjet do italského Assisi, kde komunita Otců rogacionistů (*z ital. rogare=proste. Společenství modlící se za kněze a kněžská povolání. pozn. red.*) umožňuje mladým mužům z celé Evropy strávit u nich v řeholním domě roční pobyt při hledání svého povolání. Asi po půl roce celkem poklidného života v tomto domě jsem se jaksi úsečně rozhodl, že se vrátím domů, že necítím povolání ke kněžství. Měl jsem v úmyslu vykonat si civilní službu. Krátce po mém návratu domů jsem dostal nabídku vykonat civilní službu na týmové faře ve Vranově nad Dyjí – tamější otcové tehdy hledali nové spolupracovníky pro svou misijní činnost. To mne zaujalo, a tak jsem tam nastoupil.

V Assisi ses rozhodl, že nebudeš knězem... Jak to tedy je...?

To je pro mě velká otázka... Na faře ve Vranově mne asi nejlépe formovala vyváženost fyzické práce a duchovního života – pracovali jsme na opravách kostelů a far, v lese, apod., ale také jsme se účastnili modlitby breviáře, rozjímání, začal jsem ministrovat, byl jsem zapojen do díla lidových misiích, viděl jsem zblízka práci kněze... To jsou jednotlivé střípky mozaiky, rozhodnutí bylo poznenáhle – vlastně ani nevím, kdy přišlo...

Jak bys charakterizoval svá seminární léta?

Po ukončení civilní služby jsem nastoupil do přípravného (nultého) ročníku teologického konviktu, po něm následovalo 5 let seminárních studií. Pro mě byl nejnáročnější první ročník – jednak po stránce studijní, jednak z hlediska přivyknutí seminárnímu řádu, který se mi zdál příliš náročný; nebyl to prostě studijní život středoškolských let. Dnes ve zpětném zrcátku pohlížím na seminář jako na vynikající průpravu nejen pro kněžskou službu, ale i všeobecně pro život. (Samozřejmě se svými omezeními.) Po 4. ročníku jsem byl vysvěcen na jáhna, abych se této službě věnoval v kněžském semináři. Následovat má vysvěcení na kněze.

Z historie známe mnoho případů, kdy ženy (babičky, matky, manželky) sehrály rozhodující roli v křesťanské výchově mužů a jistě obecně platí, že ženy nás muže podněcují k dobrému... Jakou úlohu sehrály ženy na tvé cestě životem, příp. ke kněžství?

Živě si vzpomínám na svou prababičku, která s námi v rodině bydlela až do mých šestnácti let. Měla, řekl bych, takového zdravého ducha – milovala život, milovala Boha. Dodnes mám před očima příklad její modlitby, radostné tváře, dokonce jsem si ji i namaloval – takže mne teď doprovází. Podobně na mne zapůsobila i maminka a další

ženy, dívky, dcérky.

V jednom z dokumentů 2. vatikánského koncilu, nazvaném Dekret o službě a životě kněží, se uvádí, že kněz má být vůdcem Božího lidu, zároveň však se všemi pokřtěnými je „bratrem mezi bratry, neboť jsou údy jednoho a téhož Kristova těla, jehož budování je svěřeno všem.“ Jak v těchto souvislostech chápeš svou úlohu a odpovědnost pastýře?

Kněz zůstává člověkem, měl by se blížit poznání vůle Boží. Otázka, jak lidem zprostředkovat Boží vůli, nepatří k nejsnazším. Může to být někdy náročné. Znáš vůli Boží? Ptám se stále. Odpovědnost pastýře – veliká odpovědnost – nejen za svěřené duše, ale především za sebe – aby kněz někdy „neulítl“, nesjel „na šikmou plochu“. Odpovězme třeba takto: Je potřeba mít rád lidi, hledat pravdu, dobro, mít jedno ucho u lidí a druhé u Boha – tedy ptát se po Boží vůli. Zatím moc nemluví z praxe.

Co bys chtěl závěrem vzkázat nám, svým spolufarníkům?

Především chci vyjádřit velký dík za modlitby, hmotnou podporu i duchovní doprovázení. Dále chci poděkovat za společenství naší farní rodiny, rád jsem spolu s vámi slavil mši svatou a vždy jsem tu cítil srdečnou a otevřenou atmosféru. Zároveň chci vyslovit jakýsi příslib, že i já na vás budu v modlitbě vždy pamatovat.

rozhovor připravil Jiří Dřímál

Kněžské svěcení ve Francii

Milý Otče Pavle.

Tak to je opravdu velké překvapení!!! Opravdový dar Boží! Nenadál bych se takové návštěvy! Bohu díky! Budu Vás čekat, a nejen já, ale i ostatní bratři a sestry, s velkou radostí! Dnes už Ti mohu s jistotou říct, a jako prvním u nás, že svěcení, dá-li Bůh, bude v neděli 30. srpna v Magdale. Světitelem by měl být Mons. Joseph Doré. Do Magdaly se dostanete docela snadno (přikládám odkaz na Google-maps z Cluny například).

Napište mi, jak dlouho bude pouť trvat, zda přijedete na konci pouti, či na začátku a zda bych mohl cestu nabídnout mým přátelům, případně kolik lidí by přijelo. Já se mezitím poptám v Magdale, jak nejlépe vás pohostit.

S velkou vděčností, v Kristu Váš bratr Benedikt.

Před malou chvílí jste dočetli, jakou radost způsobilo Davidovi oznámení, že hodláme přijet na jeho kněžské svěcení do francouzské Magdaly. Někteří se již přihlásili, jiní čekají na bližší informace. Tady jsou:

1. den – ÚTERÝ 25. srpna – odjezd z Valašského Meziříčí v dopoledních hodinách.

2. den – STŘEDA 26. srpna – v ranních hodinách příjezd na La Salletu. Pro ty, kteří neví, je to nádherné místo v Alpách a místo zjevení Panny Marie v roce 1846. Nejbližší hora, na kterou může vystoupit i starší člověk, se jmenuje Gargas a je v nadmořské výšce 2 300 m. V tomto období je zde většinou krásné počasí. Přespali bychom zde jednu noc.

3. den – ČTVRTEK 27. srpna – ráno mše svatá a ještě celý den na tomto nádherném místě. Pozdě odpoledne pak odjezd, ubytování a nocleh v hotelu F1.

4. den – PÁTEK 28. srpna bychom navštívili Ars, a to v roce 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianeye – faráře arského. Tento rok je věnován modlitbám za kněze a jejich posvěcení. Další místo na naší cestě by bylo TAIZE (čti Téze) a polední modlitba v tomto ekumenickém klášteře, kde zemřel zakladatel místní komunity bratr Roger Schütz. Pak bychom ještě navštívili CLUNY – kolébku benedikťinů ve Francii a PARAY LE MONIAL – místo zjevení Ježíšova Srdce sv. Marii Markétě Alacoque (první pátky).

5. den – SOBOTA 29. srpna bychom navštívili NEVERS. Místo, kde žila, zemřela sv. Bernadeta z Lurd. Je zde možné vidět její neporušené tělo ve skleněné rakvi a také navštívit starobylou baziliku.

6. den – NEDĚLE 30. srpna bychom již brzy ráno směřovali do Magdaly. Vrcholem naší pouti by bylo kněžské svěcení Davida Dřevojánka – bratra Benoita. Můžeme se těšit na krásnou liturgii a zpěvy mnišské komunity JERUZALÉM, ve které David žije. K večeru se již vydáme k domovu.

7. den – PONDĚLÍ 31. srpna – odpoledne návrat do Valašského Meziříčí.

Cena pouti nejvýše 6 000 Kč. Spát se bude kromě La Sallety v hotelích F1, kde bude také snídaně. Byl bych moc rád, kdybyste se co nejdříve přihlásili a zaplatili alespoň 3 000 Kč zálohu. Když do poloviny července nebude z naší farnosti dostatečný počet zájemců, nabídnu tuto možnost i v dalších farnostech.

LOUČÍME SE

Na konci června odchází z našich farností kaplan Petr Klimeš. Touto cestou bych mu chtěl poděkovat za vše, co pro naši farnost za dvě léta kaplanské služby udělal. Zároveň mu přeji, aby se mu na jeho novém místě líbilo a aby to, co v naší farnosti prožil, mu i v budoucnu pomáhalo. Zároveň ho chci ujistit, že na něho budeme pamatovat ve svých modlitbách.

CO NOVÉHO VE FARNOSTI A V DĚKANÁTU

Ke konci školního roku se farníci ne jednou ptají: Jaké změny nás čekají? Mezi lidmi pak kolují různé verze a dohady typu: „Jedna paní povídala!“ Myslím, že by bylo dobré napsat na stránkách ŽF jakousi oficiální verzi toho, co se prozatím ví.

O. Petr Klimeš, náš kaplan by měl odejít do děkanátu Zábřeh na Moravě, kde bude spravovat farnosti Klášterec, Svěbohov a Jedlí.

Nový kaplan do naší farnosti nepřijde. Měl bych zde zůstat s O. Václavem Altrichtrem. O. Jacek Aniszewski nepůjde do Karlových Varů, jak se původně předpokládalo. Kongregace redemptoristů nakonec na založení nového kláštera rezignovala. Zda o. Jacek v naší farnosti ještě rok zůstane, rozhodne do konce června jeho představený – provinciál redemptoristů v Polsku.

Do konce června ještě budeme jezdit z farnosti Valašské Meziříčí do farnosti Zašová a Veselá. O. Vojtěch Daněk, farář v Zašově je vážně nemocen. Od července by měl spravovat farnost Zašovou farář z Rožnova pod Radhoštěm Jiří Polášek a jeho nový kaplan.

Všechny tyto zprávy jsou bez záruky. Vše se může samozřejmě změnit. Když jsem byl ještě kaplanem v Třinci, měl jsem už měsíc dekret do farnosti Příbor. A nakonec jsem šel do Rýmařova a díky tomu pak za rok do Valašského Meziříčí.

Kéž toto vše, co jsem napsal, nás vede k tomu, abychom společně hledali vůli Boží a za kněze, o kterých se často mluví v souvislosti s chystanými změnami, se modlili.

KONCERT SKUPINY OBOROH

Na hudební festival Špalíček přijede do Valašského Meziříčí skupina OBOROH. Slávek Klecandr mi nabídl při této příležitosti koncert Žalmů v kostele v Krásně a to v neděli 21. června v 17.00 hod. Je to jedinečná příležitost slyšet celý OBOROH a to navíc v roce, kdy tato skupina slaví 20. výročí. Vstupné je dobrovolné.

o. Pavel

Mariánské informace

- Upozorňuji na blížící se termín exercicií vnitřního uzdravení P. Jamese Manjackala z Indie v ČM Fatimě Kocliřov od úterý 8. 9. do soboty 12. 9. 2009. V neděli 13. 9. 2009 je plánován hlavní evangelizační den P. Manjackala pro širokou veřejnost, zvláště pro nevěřící. Zvažujeme autobus.
- Pouť Fatimského apoštolátu do Medžugorie je plánována na dny 14. 9. – 21. 9. 2009. Cena 2 500 Kč + 40 EUR – ubytování, překlady. Jsou ještě volná místa.
- V ČM Fatimě Kocliřov je možné také trávit část dovolené ve dnech rekreačních a prázdninových turnusů. Informace na tel.: 461 543 164 nebo mobil: 731 598 752.
- V neděli 9. 8. 2009 plánujeme pouť autobusem do Litmanové na 19. výročí zjevení Panny Marie. Prosím o včasné přihlášení.

Požehnané prázdniny dětem a dovolenou dospělým přeje a vyprošuje

Václav Chládek

Letní tábor Marca Pola

Pro děti od 6 – 14 let

Termín: 18. – 31. července 2009

Cena: 1 300 Kč

Dinotice (6 km od Halenkova)

Sluníčko začíná hřát, všechno kolem se probouzí k životu, louky se začínají zelenat, prázdniny jsou nadohled. Jsou před námi krásné dva měsíce volna!

Už víte, jak je naplníte?

Máme pro všechny děti od 6 – 14 let skvělou nabídku. Pojeďte s námi na tábor do Dinotic (což je necelých 6 km od Halenkova). Budeme bydlet v podsadových stanech, k dispozici budeme mít nově postavený dřevěný srub a kolem se nachází nádherná příroda. Máme pro vás připraveno mnoho zajímavých her a neopakovatelných zážitků.

A kdy že se můžete na tábor těšit? Termín je od 18. července – 31. července 2009, tzn. celých 14 dní naplněných legrací a přímočinností, při kterých se nudit nebudete.

Cena je 1 300 Kč.

A reflexe z minulého roku? Loni jsme tábořili na Myší louce u Orlické přehrady. Plavili jsme se na loďkách, hráli plno úžasných her v přírodě, vytvářeli jsme výtvarná díla, prošli stezku odvahy (pozn. redakce – přesně za úplňku), při celodenním výletu jsme navštívili Orlický národní park a užili si přítomnost místních pávů a ještě mnoho mnoho dalšího. Nesmíme také opomenout neustálou přítomnost zesnulého Karla... Přihlášky jsou k dispozici na faře. Před táborem proběhne schůzka rodičů, na které se dozvíte bližší informace. **Tato schůzka se uskuteční 27. června v 15 hodin.** Zde odevzdáte peníze a již vyplněné přihlášky.

Pokud by chtěl někdo přispět na náš tábor (ať finanční částkou či kusem dobré pečene nebo sladkou bábovkou), nechte se obrátit na **hlavního vedoucího Jiřího Hovorku.**

Toho najdete na telefonním čísle 777 885 284. Také se dušuje, že už nikdy nebude vařit pudink.

Těšíme se na vás a tábore třikrát ZDAR!

Vaši vedoucí Terka, Pěta, Klárka, Verča, Laki a Hovík

Život farností číslo 6, ročník XVI

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.um@abidesign.cz anebo osobně odevzdejte na faře.

Toto číslo vychází 21. června 2009.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>